

Byla C-190/24**Prašymo priimti prejudicinį sprendimą santrauka pagal Teisingumo Teismo procedūros reglamento 98 straipsnio 1 dalį****Gavimo data:**

2024 m. kovo 7 d.

Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas:

Conseil d'État (Prancūzija)

Nutarties dėl prašymo priimti prejudicinį sprendimą priėmimo data:

2024 m. kovo 6 d.

Pareiškėja:

Coyote System

Atsakovai:

Ministre de l'Intérieur et des outre-mer

Premier ministre

Ginčo dalykas ir faktinės aplinkybės

- 1 Bendrovė *Coyote System* kreipėsi į *Conseil d'État* (Valstybės Taryba, Prancūzija), prašydama dėl įgaliojimų viršijimo panaikinti 2021 m. balandžio 19 d. Dekretą Nr. 2021-468, kuriuo įgyvendinamas *Code de la route* (Kelių eismo kodeksas) L.130-11 straipsnis (toliau – ginčijamas dekretas).
- 2 Kelių eismo kodekso L.130-11 straipsnis buvo įtrauktas *Loi du 24 décembre 2019 d'orientation des mobilités* (2019 m. gruodžio 24 d. Judumo įstatymas). Šiuo įstatymu viešosios tvarkos, visuomenės saugumo ir apsaugos tikslais siekta užkirsti kelią veiksams, kuriais išvengiama tam tikrų patikrinimų kelyje naudojant elektronines pagalbos vairuojant ir navigacinės pagalbos pasitelkiant geografinės buvimo vietos nustatymą paslaugas, leidžiančias vairuotojui numatyti patikrinimus kelyje ir prireikus jų išvengti.

Nurodytos Sąjungos teisės nuostatos

- 3 2000 m. birželio 8 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2000/31/EB dėl kai kurių informacinės visuomenės paslaugų, ypač elektroninės komercijos,

teisinių aspektų vidaus rinkoje (toliau – Direktyva 2000/31) 1 straipsnio 1 ir 2 dalyse nustatyta:

„1. Šia direktyva siekiama prisidėti prie tinkamo vidaus rinkos funkcionavimo užtikrinant laisvą informacinės visuomenės paslaugų judėjimą tarp valstybių narių.

2. Šia direktyva derinamos, kiek reikalinga 1 dalyje nustatytiems tikslams pasiekti, kai kurios nacionalinės nuostatos dėl informacinės visuomenės paslaugų, susijusios su vidaus rinka, paslaugų teikėjų steigimusi, komerciniais pranešimais, elektroninėmis sutartimis, tarpininkų atsakomybe, elgesio kodeksais, ginčų nagrinėjimo ne teismo tvarka, teisinėmis priemonėmis ir valstybių narių bendradarbiavimu.“

4 Tos pačios direktyvos 2 straipsnio h punkto i papunktyje nurodyta:

„Šioje direktyvoje šios sąvokos turi tokią reikšmę:

<...>

h) „koordinuojama sritis“ – tai reikalavimai, nustatyti valstybių narių teisinėse sistemose, kurios taikomos informacinės visuomenės paslaugų teikėjams arba informacinės visuomenės paslaugoms neatsižvelgiant į tai, ar jie yra bendro pobūdžio ar konkrečiai joms skirti;

i) koordinuojama sritis susijusi su reikalavimais, kuriuos paslaugų teikėjas turi įvykdyti:

– pradėdamas verstis informacinės visuomenės paslaugų veikla, pavyzdžiui, reikalavimai dėl kvalifikacijos, leidimo ar pranešimo,

– versdamasis informacinės visuomenės paslaugų veikla, pavyzdžiui, reikalavimai dėl paslaugų teikėjo elgesio, reikalavimai dėl paslaugų kokybės arba turinio, įskaitant tuos, kurie taikomi reklamai ir sutartims, arba reikalavimai dėl paslaugų teikėjo atsakomybės.“

5 Tos pačios direktyvos 3 straipsnyje nurodyta:

„1. Kiekviena valstybė narė užtikrina, kad informacinės visuomenės paslaugos, kurias teikia jos teritorijoje įsisteigęs paslaugų teikėjas, atitiktų toje valstybėje narėje taikomas nacionalines nuostatas, kurios priklauso koordinuojamai sričiai.

2. Valstybės narės negali dėl koordinuojamai sričiai priskiriamų priežasčių riboti laisvę teikti informacinės visuomenės paslaugas iš kitos valstybės narės.

<...>

4. Valstybės narės gali imtis priemonių taikyti šio straipsnio 2 dalies išlygas konkrečiai informacinės visuomenės paslaugai, jei įvykdomos tokios sąlygos:

a) priemonės yra:

i) būtinos dėl vienos iš toliau išvardytų priežasčių:

– viešosios politikos, ypač baudžiamųjų nusikaltimų prevencijos, tyrimo, atskleidimo ir persekiojimo už juos baudžiamąja tvarka, įskaitant nepilnamečių apsaugą ir kovą su bet koku neapykantos skatinimu dėl rasės, lyties, religinių įsitikinimų ir tautybės bei atskirų asmenų žmogiškojo orumo žeminimą,

– visuomenės sveikatos apsaugos,

– visuomenės saugumo, įskaitant valstybės [saugumo ir gynybos užtikrinimą],

– vartotojų, įskaitant investuotojus, apsaugos;

ii) taikomos konkrečiai informacinės visuomenės paslaugai, kuri prieštarauja tikslams, nurodytiems i papunktyje, arba kuri kelia itin didelį pavojų, kad šių tikslų nebus paisoma;

iii) proporcingos tiems tikslams;

b) prieš imdamasi šių priemonių ir nepažeisdama teisminių priemonių, įskaitant parengtinį nagrinėjimą ir baudžiamojo tyrimo metu atliktus veiksmus, valstybė narė:

– paprašė šio straipsnio 1 dalyje nurodytos valstybės narės imtis priemonių, ir pastaroji tokių priemonių nesiėmė arba jos buvo nepakankamos,

– pranešė Komisijai ir šio straipsnio 1 dalyje nurodytai valstybei narei apie savo ketinimą imtis tokių priemonių.

<...>“

6 Direktyvos 2000/31 14 straipsnio 3 dalis, taikytina, kai teikiama informacinės visuomenės paslauga, kurią sudaro paslaugos gavėjo pateiktos informacijos saugojimas, suformuluota taip:

„3. Šis straipsnis neturi įtakos teismo arba administracinės institucijos galimybei vadovaujantis valstybių narių teisinėmis sistemomis reikalauti, kad paslaugų teikėjas nutrauktų pažeidimą arba užkirstų jam kelią, jis taip pat neturi įtakos valstybių narių galimybei nustatyti procedūras, reglamentuojančias informacijos panaikinimą arba galimybės ją pasiekti atėmimą.“

7 Direktyvos 2000/31 15 straipsnio 1 dalyje nurodyta:

„1. Valstybės narės nenustato teikėjams nei bendros prievolės teikiant 12, 13 ir 14 straipsnių reglamentuojamas paslaugas stebėti informaciją, kurią jie perduoda arba saugo, nei bendros prievolės aktyviai domėtis faktais arba aplinkybėmis, rodančiomis nelegalią veiklą.“

8 Direktyvos 2000/31 26 konstatuojamojoje dalyje nurodyta:

„Laikydamosi šioje direktyvoje nustatytų sąlygų, valstybės narės gali taikyti savo nacionalines baudžiamosios teisės ir baudžiamųjų bylų nagrinėjimo taisykles bei visų kitų tyrimo priemonių, būtinų, kad nusikaltimai būtų atskleisti ir išaiškinti, ir apie tokias priemones nereikia pranešti Komisijai.“

9 Jos 47 konstatuojamojoje dalyje nurodyta:

„Valstybėms narėms draudžiama paslaugų teikėjams nustatyti priežiūros prievolę tik bendro pobūdžio prievolių atžvilgiu; tai netaikoma priežiūros prievolėms konkrečiu atveju ir ypač neturi įtakos nacionalinės valdžios institucijų sprendimams, išleistiems vadovaujantis nacionaliniais įstatymais.“

10 Galiausiai jos 48 konstatuojamojoje dalyje nurodyta:

„Ši direktyva iš valstybių narių neatima galimybės reikalauti, kad paslaugų teikėjai, internete pateikiantys paslaugos gavėjų perduotą informaciją, laikytųsi įsipareigojimų, kurių galima pagrįstai tikėtis ir kurie nurodyti nacionalinėje teisėje, su informacija elgtis rūpestingai, tam, kad būtų atskleista tam tikrų rūšių neteisėta veikla ir užkirstas jai kelias.“

Nurodytos nacionalinės teisės nuostatos

- 11 Kelių eismo kodekso L.130-11 straipsniu sukurtas mechanizmas, pagal kurį numatyta galimybė uždrausti pagalbos vairuojant ir navigacinės pagalbos pasitelkiant geografinės buvimo vietos nustatymą elektroninės paslaugos teikėjams teikiant šią paslaugą retransliuoti jos naudotojų perduotą informaciją apie tam tikrus patikrinimus keliuose, nes šis retransliavimas gali leisti kitiems naudotojams išvengti šių patikrinimų. Aptariamai patikrinimai keliuose yra išsamiai išvardyti ir susiję ne tik su kelių eismo saugumo motyvais, bet ir su kriminaline policija, kai yra ieškomi sunkius nusikaltimus padarę asmenys.
- 12 Kelių eismo kodekso L.130-12 straipsnyje numatytos bausmės, taikytinos pažeidus su retransliavimo draudimu susijusius įpareigojimus.
- 13 2021 m. balandžio 19 d. Dekrete Nr. 2021-468 (ginčijamas dekretas) numatyta Kelių eismo kodekso L. 130-11 straipsnio taikymo tvarka, be kita ko, kiek tai susiję su kelių ar kelio atkarpų, kurioms taikomas draudimas, nustatymu, bendravimo su pagalbos vairuojant ir navigacinės pagalbos nustatant geografinę buvimo vietą elektroninės paslaugos teikėjais tvarka siekiant įgyvendinti šį draudimą, ir priemonėmis, skirtomis užtikrinti šiems paslaugos teikėjams perduotos informacijos konfidencialumą.

Šalių argumentai

A. Coyote System

- 14 Bendrovė *Coyote System* teigia, kad ginčijamame dekrete nustatytu retransliavimo draudimo mechanizmu pažeidžiami Direktyvos 2000/31 tikslai. Ji teigia, kad ginčijamu dekretu pažeidžiama Direktyva 2000/31, nes, pirma, prieš ją priimant nebuvo taikyta šios direktyvos 3 straipsnyje numatyta procedūra ir pagal ją už Prancūzijos ribų įsisteigę paslaugų teikėjai įpareigojami laikytis taisyklių, kuriomis ribojama jų laisvė teikti paslaugas, pažeidžiant šį straipsnį, ir, antra, jiems nustatyta bendra pareiga stebėti jų perduodamą informaciją, o tai prieštarauja tos pačios direktyvos 15 straipsniui.

B. *Ministre de l'Intérieur et des outre-mer (Vidaus reikalų ir užjūrio teritorijų ministras)*

- 15 Vidaus reikalų ir užjūrio teritorijų ministras prašo atmesti skundą. Jis tvirtina, kad pateikti pagrindai nepagrįsti.

Prašymo priimti prejudicinį sprendimą pagrindimas

- 16 2023 m. lapkričio 9 d. Sprendimo *Google Ireland ir kt.* (C-376/22, EU:C:2023:835) 42–44 punktuose Teisingumo Teismas konstatavo, kad „Direktyva 2000/31 grindžiama kontrolės kilmės valstybėje narėje ir tarpusavio pripažinimo principų taikymu, todėl šios direktyvos 2 straipsnio h punkte apibrėžtoje koordinuojamoje srityje informacinės visuomenės paslaugos reglamentuojamos tik toje valstybėje narėje, kurios teritorijoje yra įsisteigę šių paslaugų teikėjai“, ir iš to padarė išvadą, kad „pirma, kiekviena valstybė narė, kaip informacinės visuomenės paslaugų kilmės valstybė narė, turi reglamentuoti šias paslaugas ir taip apsaugoti Direktyvos 2000/31 3 straipsnio 4 dalies a punkto i papunktyje nurodytus bendrojo intereso tikslus ir, „antra, pagal abipusio pripažinimo principą kiekviena valstybė narė, kaip informacinės visuomenės paslaugų paskirties valstybė narė, turi neriboti laisvo šių paslaugų judėjimo, reikalaujama laikytis papildomų jos nustatytų pareigų, patenkančių į koordinuojamą sritį“. Dėl šių priežasčių Teisingumo Teismas to sprendimo 60 punkte konstatavo: „Direktyvos 2000/31 3 straipsnio 4 dalis turi būti aiškinama taip: sąvoka „priemonės, taikomos konkrečiai informacinės visuomenės paslaugai“, kaip tai suprantama pagal šią nuostatą, neapima bendro ir abstraktaus pobūdžio priemonių, vienodai taikomų visiems bendrai apibūdintos konkrečių informacinės visuomenės paslaugų kategorijos paslaugų teikėjams“.
- 17 Atsakymas į bendrovės *Coyote System* pateiktus skundo pagrindus priklauso nuo atsakymų į toliau pateiktus prejudicinius klausimus. *Conseil d'État* patikslina, kad šie klausimai yra lemiami jos nagrinėjamai bylai išspręsti ir kelia didelių sunkumų.

Prejudiciniai klausimai

18 *Conseil d'État* sustabdo bendrovės *Coyote System* skundo nagrinėjimą, kol Europos Sąjungos Teisingumo Teismas priims sprendimą dėl šių klausimų:

a) Ar pagalbos vairuojant ir navigacinės pagalbos pasitelkiant geografinės buvimo vietos nustatymą elektroninės paslaugos teikėjams nustatytas draudimas pasitelkiant šią paslaugą retransliuoti bet kokį naudotojų pranešimą ar nuorodą, kurie gali leisti kitiems naudotojams išvengti tam tikrų patikrinimų kelyje, priskiriamas „koordinuojamai sričiai“, numatyta Direktyvoje 2000/31/EB, kai šis draudimas susijęs su vertimusi informacinės visuomenės paslaugų teikimo veikla, t. y. su paslaugų teikėjo veiksmais, paslaugos kokybe ar turiniu, tačiau jis nesusijęs nei su paslaugų teikėjų įsisteigimu, nei su komerciniais pranešimais, nei su elektroninėmis priemonėmis sudarytomis sutartimis, nei su tarpininkų atsakomybe, nei su elgesio kodeksais, nei su neteisminių ginčų sprendimu, nei su teisminėmis teisių gynimo priemonėmis ir valstybių narių bendradarbiavimu, taigi su jokia sritimi, reglamentuojama šios direktyvos II skyriaus suderinimo nuostatomis?

b) Ar retransliavimo draudimas, kuriuo, be kita ko, siekiama neleisti, kad asmenys, ieškomi už nusikaltimus ar baudžiamuosius nusižengimus arba keliantys grėsmę viešajai tvarkai ar visuomenės saugumui, galėtų išvengti patikrinimų keliuose, priskiriamas reikalavimams, siejamiems su vertimusi informacinės visuomenės paslaugų teikimo veikla, ir valstybė narė negali jo nustatyti paslaugų teikėjams iš kitos valstybės narės, nors direktyvos 26 konstatuojamojoje dalyje nurodyta, kad ši direktyva neatima iš valstybių narių teisės taikyti savo nacionalines baudžiamosios teisės ir baudžiamojo proceso taisyklių bei visų kitų tyrimo priemonių, būtinų, kad nusikalstamos veikos būtų atskleistos ir išaiškintos?

c) Ar Direktyvos 2000/31/EB 15 straipsnis, pagal kurį jame nurodytiems paslaugų teikėjams draudžiama nustatyti bendrą stebėjimo įpareigojimą, išskyrus konkrečiu atveju taikomus įpareigojimus, turi būti aiškinamas taip, kad juo draudžiama taikyti mechanizmą, pagal kurį numatyta tik tai, kad pagalbos vairuojant ir navigacinės pagalbos nustatant geografinę buvimo vietą elektroninės paslaugos teikėjai gali būti įpareigoti teikiant šią paslaugą tam tikrais atvejais neretransliuoti tam tikrų kategorijų pranešimų ar nuorodų, paslaugos teikėjui nesant reikalo šiuo tikslu susipažinti su jų turiniu?